

კეთილი ადამიანი

"საშიშროებას წარმოადგენს ის მარტოოდენ

რაც მოყვასისთვის ბოროტების წარმომშობია"

დანტე ალიგიერი

მოძღვარი

პროლოგი

დასაწყისი _ სიბნელის, იდუმალებისა და გაუგებრობის ნაზავი... არანაირი ფიქრი, არანაირი გრძნობა, არანაირი უნარი აღქმისა. გაუცნობიერებული არსებობა, გაიგივებული არარსებობასთან.

ჩამოყალიბების პროცესი, ანუ _ დასაწყისის დასასრული. კვლავაც სიბნელე, გაუგებრობა, რომელთაც ერთმანეთში აზელილ და ათქვეფილ გრძნობათა ნაგლეჯი ერთვის, მისითვე გამოწვეული დაბნეულობით.

ამ ორ ციკლს, რომელთა დასრულებასაც (ჩვენში) საშუალოდ ცხრა თვე სჭირდება, მოსდევს მესამე _ დაბადება, ანუ გაცნობიერებული არსებობა, გაუცნობიერებული მიზეზით.

ახალი შესაძლებლობები, გარემო, რომელიც აღგიძრავს უამრავ სურვილს, გისახავს მიზანს, წარმოქმნის პრობლემებს და გაიძულებს გადაჭრა ისინი. სწორედ ასე ხდები ერთერთი მათგანი, ერთერთი ის, იმ მრავალ ადამიანთაგანი პლანეტა დედამიწაზე... და ყალიბდება ინსტინქტი,

ინსტინქტი თვითგადარჩენისა, ანუ სიცოცხლის სიყვარული და მისი დაკარგვის შიში.

სახელი? სახელი დაე ადამიანს დაბადებისას კი არა, გარდაცვალების შემდეგ ეწოდოს, რადგან სახელი უნდა მიუთითებდეს მისი მატარებელის ხასიათზე, ჩვევებზე, განვითარებულობაზე, რისი დადგენაც ადამიანის დაბადების მომენტში შეუძლებელია და ამიტომ დროებით მას შეგვიძლია ვუწოდოთ: კაცი, ადამიანი, ის, იგი, არსება, ხოლო როდესაც მისი განვითარების დონე შეწყვეტს მერყეობას, ანუ იგი დაიღუპება, შესაბამისი სახელის პოვნა აღარ გართულებს, რადგან საბოლოო სახე ადამიანისა, ანუ შედეგი ხანგრძლივი თუ მცირეხნიანი ყოფისა ამ ქვეყნად, ჩვენთვის ნაცნობი გახდება და მაშინ შეგვიძლია თამამად შევარქვათ მას საკადრისი სახელი – გამბედავი, უნიათო, ჭკვიანი, ჭირვეული, საცოდავი, მუყაითი, ალალი, დაბნეული, არამზადა, კეთილი...

თავი პირველი

"ნამდვილი პესიმისტი არასოდეს მოიკლავს თავს, სუიციდის ფაქტი მხოლოდ და მხოლოდ ოპტიმიზმის გამოვლინებაა, მე კი არასოდეს ვყოფილვარ ოპტიმისტი, მაშასადამე თვითმკვლელობაზეც არასოდეს მიფიქრია.

არ ვიცი რა მხიბლავს პესიმისტში, ალბათ ის, რომ იმედი არასოდეს გაგიცრუვდება, რადგან ის არ არსებობს და შეუძლებელია არარსებულის განადგურებამ ტკივილი მოგაყენოს, ვინაიდან თავად არარსებულის განადგურებაა შეუძლებელი. ამასთანავე, უიმედობა განწირულობის

შთაბეჭდილებას ბადებს, განწირულობა კი ხშირად მომხიბვლელი და მიმზიდველია.

არ დაგიმალავთ და გეტყვით რომ მე მთელი არსებით რომანტიკოსი გახლავართ, რომანტიკოსი რომელიც ეტრფის უმანკო მშვენიერებას და არ ცდილობს ხელში ჩაიგდოს იგი, რადგან არ სურს სრულყოფილებას ხინჯი აღმოუჩინოს, ოცნება დაიმსხვრიოს, აცნობიერებს რა ნამდვილი სრულყოფილების არარსებობას.

მიუწვდომლობა იზიდავს ყოველივეს, ამიტომ ხშირად ადამიანი ცდილობს იგი ხელოვნურად შექმნას. ზოგიერთს ეს დიდ სიამოვნებას ანიჭებს, მათ შორის მეც. საინტერესოდ წარიმართა ჩემი პირველი სიყვარულის ისტორია, რომელიც თითქოს და ფიასკოთი დასრულდა, თუმცა მე ყოველივეს სხვაგვარად ვხედავ...

ქალი – ჩემთვის უნაკლო (ყველასათვის უნაკლო თვით ღმერთიც არ არის).

სიყვარული – ნამდვილი, ახალ თოვლივით წმინდა.

ლექსები – რითმითა და გრძნობით აღსავსე.

ქცევა – ზოგჯერ უაზრო, საჭიროებისამებრ. სატრფოს მიუწვდომლობის შესანარჩუნებლად.

გასაკვირი არაა, რომ მისდამი ლტოლვა უპასუხოდ დარჩა, სამაგიეროდ მთელი წელიწადი ჩემი არსება იმ საამურ ტკივილს განიცდიდა, რომელიც მხოლოდ ჭეშმარიტი პესიმისტი რომანტიკოსისათვისაა ხელმისაწვდომი.

დიახ, პირველი სიყვარული წმინდა იყო და ნამდვილი, თუმცა ამ სიწმინდის შენარჩუნების მცდელობა ერთი შეხედვით – ბავშვურ ცელქობას ჰგავდა.

როდესაც მომბეზრდა ჩემი ფსიქიკური ლტოლვა სულიერი
მაზოხიზმისკენ, გადავწყვიტე სერიოზული ურთიერთობის წამოწყება. ასე
ჩაეყარა საფუძველი ჩემს მეორე და უკანასკნელ სიყვარულს...

თავი მეორე

ის ფსიქოლოგიაში საკმაოდ კარგად ერკვეოდა. მე კი წიგნიდან სწავლაზე
მას შემდეგ ავიღე ხელი რაც შევნიშნე, რომ ყოველივე რასაც ვკითხულობდი
ჩემთვის საოცრად ნაცნობი იყო და მაშასადამე – უინტერესოც.
წონასწორობიდან გამოვყავდი ფაქტს, რომ ჩემი საკუთარი აზრები ვიღაცამ
ათწლეულებით და ასწლეულებით ადრე გადაიტანა ფურცელზე და ადგილი
დაიმკვიდრა ისტორიაში. ამგვარად – ფროიდი, ნიცშე, კანტი თუ სხვა
მრავალი, მოსაბეზრებელი საკითხავი გახდა ჩემთვის და მეც უარი ვთქვი,
რადგან მათ ფონზე ბანალური ვჩანდი. თუმცა ეს მდგომარეობა ჩემში
დიდხანს არ გაგრძელებულა. მალე გავაანალიზე – ცდება ის, ვისაც მიაჩნია,
რომ ადამიანი ქმნის იდეას. იდეა არსებობდა და იარსებებს ყოველთვის,
მაშინაც კი, თუ სამყაროში ყოველივე განადგურდება (მიუხედავად იმისა,
რომ ეს შეუძლებელია).

თავდაპირველად არსებობდა ადამიანის შექმნის იდეა. მხოლოდ მისი
განხორციელების შემდეგ მოვეკლინეთ ამ ქვეყანას და მალევე დავიბრალეთ
იდეის შექმნა, რაც ჩემთვის მიუღებელია. იდეას შეიძლება ჩაწვდე, მაგრამ
არა შექმნა, იდეამ შეიძლება ჩამოგაყალიბოს, თუმცა შენ ვერასოდეს
მიიწერ იმის ჩამოყალიბებას რაც დიდი ხნის წინ ჩამოყალიბებულა, რადგან
ეს უსინდისო საქციელია.

ადამიანის ერთფეროვან გონებას არ ძალუძს შეაკოწიწოს რაიმე ახალი, მხოლოდ შეუძლია შორეულ წარსულში გამოქექოს რაღაც და ორიგინალური, არნახული უწოდოს. იდეა ყველგანაა და ყველაფერშია.

რადგანაც ჩვენი ასეთი სახით არსებობის დრო შეზღუდულია, საჭიროა ავირჩიოთ ერთ-ერთი მათგანი და მთელი ცხოვრება შევსწიროთ მას.

მეც ავირჩიე იდეა ბედნიერების შესახებ, რომელიც არა მხოლოდ ჭეშმარიტი, არამედ ძალზე მომხიბვლელიცაა.

ამ სამყაროში სიყვარულზე ბევრად მიმზიდველი და საინტერესოც მოიპოვება რაღაც, მაგრამ რადგანაც ამ ადამიანმა დიდი გავლენა მოახდინა ჩემი პიროვნების საბოლოო სახის ჩამოყალიბებაზე, იძულებული ვარ გარკვეული ადგილი მასაც დავუთმო...

ის იყო პირდაპირი, ჯიუტი და ფეთქებადი ხასიათის ოპტიმისტი, ენერგიული, სიცოცხლით აღსავსე ქმნილება, სიყვარულის და სხვა ამაღლებულ გრძნობათა მოტრფიალე, ერთ-ერთი იმ ადამიანთაგანი, რომელთაც სჯერათ რომ სამყაროს შეცვლა ხელეწიფებათ. ამ მოსაზრებას ყოველთვის სკეპტიკურად ვუმზერდი, თუმცა თავად იდეა, ანუ სამყაროს შეცვლა, რამდენადაც მიუწვდომლად მიმაჩნდა, იმდენად მიმზიდველი იყო ჩემთვის, რადგან, ვფიქრობ, შეუდარებელი გრძნობა გეუფლება როდესაც ხედავ, რომ ყველა და ყველაფერი შენზეა დამოკიდებული. თუმცა ეს ნამდვილი სისულელეა, ადამიანი მხოლოდ და მხოლოდ უსუსური არსებაა, უსაზღვრო ფანტაზიის მქონე უჯრედი უსაზღვროდვე დიდი ორგანიზმისა.

მცირე კონტაქტი მეგობრობაში გადაიზარდა, მეგობრობა სიყვარულში. დაწვრილებით არაფერს დავწერ, ვიმეორებ რომანი დიდი ხანია აღარ მიზიდავს, სიყვარული ყოველთვის აქტუალური თემა იქნება ლიტერატურაში და ზოგადად ცხოვრებაში, რადგან ყოველთვის იარსებებენ

ოცნებებით დატყვევებული ახალგაზრდები. ყოველთვის აქტუალური თემა კი ზედმეტად ტრივიალურად მიმაჩნია. ჩვენ ურთიერთობაში საყურადღებოა მხოლოდ ერთი ჩვეულებრივი დღე, რომელიც მე არაჩვეულებრივად მეჩვენა...

თავი მესამე

ეს მოხდა აპრილის თვეში. საღამო, მოწმენდილი ცა, ნაზი სიო, ბალახის სურნელი. დრო თითქოს გაჩერდა. ხელიხელჩაკიდებულნი ვგრძნობდით ერთმანეთის სუნთქვას, გულის ცემას და ვხვდებოდით, რომ ეს იყო მომენტი როდესაც ჩვენმა სიყვარულმა განვითარების პიკს მიაღწია.

არ არსებობდა შემდეგი ნაბიჯი უფრო მაღლა, აღმართი დასრულდა, უკან დაბრუნება არცერთს არ გვსურდა, მწვერვალზე ყოფნა კი მხოლოდ იმიტომაც საამო, რომ წამიერია. და მაშინ მივხვდი _ ბედნიერი შეიძლება ვუწოდოთ მხოლოდ მას, ვინც ბედნიერი ასრულებს სიცოცხლეს და არა მას _ ვინც ბედნიერად იცოცხლა, რადგან ადამიანის წარსული და მომავალი ვერასოდეს გახდება ისეთივე მნიშვნელოვანი, როგორიც აწმყოა. მხოლოდ აწმყო წარმოადგენს რეალობას, ყოველივე მის მიღმა ირეალურია.

იმ წამს ორივეს გვერჩივნა ვიღაცას გავენადგურებინეთ, რათა წარსულისათვის არ დაგვეთმო იდეალური აწმყო, აწმყო რომელიც ასე ძვირად გვიღირდა. ვიცოდით ეს საღამო აღარ განმეორდებოდა, რაც კიდევ უფრო მომხიბლავს ხდიდა მას.

ასეთი ბედნიერი აღარასოდეს ვყოფილვარ.

ვგონებ არც ის...

როდესაც ჩავწვდი ადამიანის ბედნიერების ცნებას, გაჩნდა კითხვა _ რას ნიშნავს იყო კეთილი?

კეთილი ადამიანი ვფიქრობ ისაა ვისაც სურს სხვა ბედნიერი იყოს და ყველაფერს აკეთებს ამისათვის...

ამ დღემ ჩემი ცხოვრების მიზანი შეცვალა და შესაბამისად _ მომავალიც...

თავი მეოთხე

ურთიერთობა ჩემსა და მას შორის დასრულდა. ეს არასოდეს მაღარდებდა. საქმე იმაშია, რომ მოულოდნელად მივხვდი _ ყველა ადამიანი ზედმეტად ადამიანურია და მასში ტყუილად ვეძებდი რაღაც ახალს, ზებუნებრივს. ინტერესი გაქრა, ახლო ურთიერთობა ჩემთვის აუტანელი გახდა. საკუთარი თავიც კი მაღიზიანებდა... შეიძლება ჩემი ცხოვრების ამ მონაკვეთს დეპრესიულიც ვუწოდოთ.

სწორედ მაშინ, პირველად ამეკვიატა აზრი თვითმკვლელობის შესახებ, თუმცა კვლავ პესიმისტად ვრჩებოდი.

ადამიანი თავს არასოდეს მოიკლავს თუ ათეისტთა შემთხვევაში არყოფნა, ხოლო მორწმუნეთა შემთხვევაში საიქიო აწმყოზე, ამჟამინდელზე უკეთესად არ მიაჩნია, ანუ იმედი აქვს, რადგან ამის დანამდვილებით ცოდნა შეუძლებელია და თუ პიროვნება ხედავს გზას ხსნისას, ის ოპტიმისტია.

რაც შემიძლება მე _ მიმაჩნია, რომ კაცობრიობა უსასრულობის გაღიაშია გამომწყვდეული, თვითმკვლელობა კი უბადრუკი მცდელობაა მარადიულობისაგან თავის დაღწევისა, რადგან არარსებობა შეუძლებელია. რასაც დღეს ვხედავთ, ვეხებით და ვგრძნობთ სრულიად ვერასოდეს განადგურდება. მაშასადამე წარსულისა და მომავლის ცნების მნიშვნელობა მკვეთრად იზრდება, ვგონებ უსასრულობასაც აღწევს.

ჩვენი ისტორია დედის ორგანიზმში ჩასახვიდან როდი იწყება, არც სიკვდილის შემდეგ სრულდება... რადგან სიკვდილისა და დასასრულის ანუ არარსებობის ცნება განსხვავდება ერთმანეთისაგან და ვინაიდან არარსებობა ჩვენთვის შეუძლებელია, შეუძლებელია სრული თავისუფლების მოპოვებაც, რადგან ადამიანი რეალურად თავისუფალი მხოლოდ მაშინაა, როდესაც არავისზე და არაფერზეა დამოკიდებული, ანუ _ არასოდეს.

ამ სამყაროში ყოველივე გადაჯაჭვულია ურთიერთზე. შენ იძულებული ხარ წყალი დალიო, საკვები მიიღო, ჰაერი ისუნთქო რათა იარსებო, შენივე ორგანიზმი, ფიზიკური სახე არსებობისა, არჩევანში გზლუდავს, არ მოიქცევი ისე როგორც მას სურს? მოკვდები...

თუ არსებობისთვის აუცილებელია, და გარწმუნებთ რომ აუცილებელია ბარიერისა და საზღვრის არსებობაც, მაშინ შეგვიძლია თამამად ვაღიაროთ _ სრული თავისუფლება მხოლოდ არარსებულისათვისაა ხელმისაწვდომი!

ამ მოსაზრების გამო უარი ვთქვი ჩემს განზრახვაზე, თუმცა არა მარტო მან მათქმევინა უარი, მე უეცრად ვიგრძენი, რომ ჩემი მხრიდან სუიციდის ფაქტი მხოლოდ და მხოლოდ ეგოიზმის გამოვლინება იქნებოდა, რადგან მე ხალხს ვჭირდებოდი... თუმცა როგორც შემდეგ გაირკვა _ არ იყო ეგოისტი თითქმის შეუძლებელია.

თავი მეხუთე

ქუჩაზე რომლის გავლაც ყოველდღიურად მიწევდა, სპორტული მაღაზიის წინ მუდამ იჯდა მოხუცი მათხოვარი, დახეული და გახუნებული პიჯაკით (სხვათა შორის მასზე მოხდენილი და სიმპათიური გაჭირვებული არასოდეს მინახავს). არისტოკრატიული და დაღლილი მხერა, თეთრი, მოვლილი წვერი, დინჯი მდუმარება – ეს იყო ის რაც მასში მხიბლავდა.

ამ საინტერესო პიროვნების შეცნობის მიზნით ახლოს ჩამოვჯექი და მთელი ყურადღება მასზე გადავიტანე, თუმცა მოულოდნელად მისი შეცნობის მაგიერ სულ სხვა რამემ დამაინტერესა. ეს "სხვა რამე" – ხალხი და მათი ქცევა გახლდათ.

მთელი დღის მანძილზე ვიჯექი ასე და ასობით გამვლელს ვაკვირდებოდი. საქმე ის არის, რომ ყველა მათგანი ჩემს მიერ შედგენილი სამი ჯგუფიდან რომელიმეს აუცილებლად მიეკუთვნებოდა.

პირველი ჯგუფი - ადამიანები რომლებიც ეხმარებიან.

მეორე ჯგუფი - ადამიანები რომლებიც არ ეხმარებიან.

მესამე ჯგუფი - ადამიანები რომლებიც ვერ ეხმარებიან.

ამ სამიდან პირველი ჯგუფი ორ ნაწილად იყოფა:

A სიკეთის გაკეთების სურვილით შეპყრობილი ადამიანები.

B ადამიანები რომელთაც მოხუცი უბრალოდ ეცოდებათ.

განვიხილოთ პირველი ჯგუფის A ქვეჯგუფი.

თუ სიკეთის მქმნელი ადამიანი მორწმუნეა, მას ღრმად სწამს, რომ მსგავსი საქციელი მისი სულის სამოთხეში მოხვედრის პერსპექტივას ზრდის. გამოდის საკუთარ ინტერესებს საზოგადოებრივზე წინ აყენებს, ანუ ეგოისტია.

განვიხილოთ პირველი ჯგუფის B ქვეჯგუფი.

საჭიროა გავაანალიზოთ რას ნიშნავს სიტყვა შეცოდება - ადამიანის ცუდ მდგომარეობაში ხილვა უარყოფით განწყობას აღძრავს გამვლელში და ეხმარება მას საკუთარი განწყობის გადარჩენის მიზნით. ანუ კვლავ საკუთარ მეზე ზრუნავს, ანუ ეგოისტია.

მეორე ჯგუფის განხილვა ვგონებ საჭირო არაა. არ ეხმარება ნიშნავს - შეუძლია და არ ეხმარებას, ანუ სხვისი გაჭირვება არ ანალვლებს, მაშასადამე ეს შემთხვევაც ეგოიზმში გადის.

მესამე ჯგუფი ეგოიზმს ვერ ავლენს, რადგან შეზღუდულია არჩევანში.

ეს იყო კონკრეტული მაგალითი რამაც დამაფიქრა. აღმოჩნდა, რომ თვით ცნება _ სიყვარული წარმოადგენს ეგოიზმს. ყველა ადამიანის ყოველ გაცნობიერებულ ქმედებაში გამოიხატება მისი ეგოიზმი, თუკი მას თავისუფალი არჩევანის გაკეთების საშუალება გააჩნია, ანუ ყველა ადამიანი ეგოისტია.

ზემოხსენებულის გაცნობიერებამ ძლიერი ზეგავლენა იქონია ჩემს შინაგან სამყაროზე.

ძნელია იცხოვრო იქ, სადაც არ არსებობს ჭეშმარიტი სიყვარული, არ არსებობენ გმირები, სადაც არავინ გააკეთებს "სიკეთეს" თუკი ეს ქმედება მისთვისვე არაა სარგებლის მომტანი.

"მე მინდა გასიამოვნო რადგან მე მსიამოვნებს როცა შენ ნასიამოვნებს გხედავ" _ ასეთია სიყვარულისა და სიკეთის პრინციპი. ვისი სიამოვნებაც ჩვენ არ გვსიამოვნებს, ვინც სამოთხეში მოხვედრის პერსპექტივის შექმნაში არ გვადგება, ან ჩვენზე არანაირ არასასურველ გავლენას არ ახდენს _ ის უბრალოდ არ გვალეღვებს, არ გვაინტერესებს.

ჩემი მიზანი არ არის მკითხველს თავზე მოვახვიო საკუთარი შავთეთრი მსოფლმხედველობა, უბრალოდ მინდა აღვწერო მნიშვნელოვანი გარდატეხა ჩემს ფსიქიკაში, რომელმაც ადამიანი ცნობიერებაში საცოდავ და საზიზღარ არსებად ჩამომიყალიბა.

როდესაც ყველა ეგოისტია შეგვიძლია ჩავთვალოთ რომ არავინაა ეგოისტი, მაგრამ მე არასოდეს მწადდა ვყოფილიყავი როგორც "ყველა"...

თუ ადამიანის საქციელი სხვისთვის ხელსაყრელია, ხოლო მისთვის საზიანო და ამაკდროულად პიროვნებისათვის სულერთია, რომ საკუთარი საქციელით სხვას ეხმარება, ასიამოვნებს, ნიშნავს, რომ მან შეძლო ეგოიზმის დაძლევა და გახდა სხვებისაგან განსხვავებული, მეტად განვითარებული, ზეადამიანი"...

ეპილოგი

ამ ერთგვარი ავტობიოგრაფიის ავტორმა, როგორც შემდეგში გაირკვა, რამოდენიმე ათული ადამიანის სიცოცხლე იმსხვერპლა.

უცნაური ის იყო, რომ ყველა მათგანის აღსასრულის წამი ვიდეოკამერით იყო დაფიქსირებული და მათ უკანასკნელ სიტყვებს წარმოადგენდა: "ასეთი ბედნიერი არასოდეს ვყოფილვარ". მსხვერპლის უმეტესობა შეყვარებული

წყვილი და ბავშვები იყვნენ. თითოეულის სიკვდილი იმდენად მოულოდნელი და სწრაფი იყო, შეუძლებელია შიშის გრძნობას მათი ბედნიერება გაექარწყლებინა. ეს ხდებოდა პარკებში, ქუჩებში, გასართობ ცენტრებში, ყველგან და ყველას თვალწინ.

როდესაც დამნაშავის ვინაობა დაადგინეს, ის სადღაც გაქრა, საწერ მაგიდაზე კი უამრავ ფირსა და ზემოხსენებულ ავტობიოგრაფიასთან ერთად პატარა ფურცლის ნაგლეჯი დაეტოვებინა, რომელზეც ვკითხულობთ:

"მალე იელვებს, მეხის დაცემის ხმა გავარდება, მიწა იძვრება, ნიაღვარი წალეკავს წარსულს... სამოთხის კარი ჩემთვის ალბათ ჩაირაზება, რადგან ვიღაცას ჩემისთანების ყურება არ სურს... და შევიყრებით მაშინ ჩვენ ორნი ცის სიღრმეებში, მეტყვი _ მცოდნა, არ ჩამაცვი შენ ტანსაცმელი, არ დამაპურე როს მშიერი გთხოვდი შენდობას, წყალი არ მასვი, დაიმსახურე ეს განაჩენი და დროა მისცე თავი შენი უიმედობას..."

მე გიპასუხებ _ უსამართლოა ეგ სამართალი, მე რომ მცოდნა, მე რომ მშობიოდა სად იყავ თვითონ? მეტყვი შენთანო, არ იქნება ვიცი მართალი და გავიცინებ ირონიით, ალბათ, ამიტომ... და თუ არ ტყუი, რატომ ვგრძნობდი მე თავს ეულად? რატომ ვერ გგრძნობდი! დავდიოდი გაწამებული! შენ თავს ჩაღუნავ დასჯილ ბავშვივით და არეულად, ზურგშემოქცევით, უსასრულობას დაწაფებული _ გაემართები..."

* * *

და იყო ის პირველი ადამიანი რომელმაც გაილაშქრა ეგოიზმის
წინააღმდეგ და გახდა გმირი, და უწოდეს მას მოძღვარი, რამეთუ იყო ის
მოძღვარი და თაყუანი სცეს.

სიტყვა _ „სიკეთე“ აღარ წარმოადგენდა უბრალოდ ნიღაბს, მან რეალური
მნიშვნელობა შეიძინა და მრავალი ადამიანის გული მოინადირა...

ევრაზია

თავი პირველი

გძნობაცა და ემოციაც ენერგიის გარკვეულ სახეობას წარმოადგენს. ვუწოდოთ მას- პასიური ენერგია, ვინაიდან იგი ცოცხალი ორგანიზმის მხოლოდ სულიერ მდგომარეობაზე ახდენს გავლენას და ფიზიკურ სამყაროში პასიურია, მის ხარჯზე არ სრულდება მუშაობა. საგულისხმოა რომ პასიური ენერგია შეიძლება იყოს როგორც პირდაპირპროპორციული სრული მექანიკური ენერგიისა, ასევე – უკუპროპორციულიც. ამას განაპირობებს მისი გვარობა, რაოდენობა და მოძალების სიმძლავრე, ანუ ინდივიდის ფიზიკური თუ ფსიქოლოგიური მდგომარეობა.

ენერგიის მუდმივობის კანონის თანახმად - "ბუნებაში მიმდინარე პროცესებისას ენერგია არც წარმოიშობა და არც ისპობა, არამედ ერთი სახის ენერგიიდან მეორე სახის ენერგიად გარდაიქმნება, ან ერთი სხეულიდან მეორეს გადაეცემა".

დადებითი პასიური ენერგიის პიკი – სიყვარულია. უარყოფითი პასიური ენერგიის პიკი – სიძულვილი. დადებითი პასიური ენერგიის მიერ პროვოცირებული ქცევა – სიკეთის გამოვლინებაა. უარყოფითი პასიური ენერგიის მიერ პროვოცირებული ქცევა – ბოროტების.

თუკი დედამიწას შევხედავთ როგორც ჩაკეტილ სისტემას, მაშინ გამოდის, რომ დადებითი პასიური ენერგიისა და უარყოფითის ჯამი მოგვცემს სრულ პასიურ ენერგიას.

ადამიანთა უმნიშვნელო რაოდენობას (A ტიპის ხალხს) ძალუძს უარყოფითი პასიური ენერგიის დადებითად გარდაქმნა, ხოლო დადებითის უარყოფითად – უმრავლესობას (B ტიპის ხალხს).

ანუ სიყვარულს სიძულვილი სჭარბობს და სიყვარულის გარდაქმნის პროცესი სიძულვილად მეტად სწრაფად მიმდინარეობს ვიდრე სიძულვილის სიყვარულად. მაშასადამე, უახლოეს მომავალში ეს უკანასკნელი შესაძლებელია საერთოდ გაქრეს.

თუმცა თუ ჩვენ შევძელით B ტიპის ადამიანთა დიდი ნაწილის იზოლირება, ოღონდ არა სრულად, არამედ ისე რომ დარჩენილ სისტემაში A სჭარბობდეს B-ს, ანუ სიძულვილის გარდაქმნის პროცესი სიყვარულად მეტად სწრაფად მიმდინარეობდეს, ხოლო იზოლირებულ B ხალხში უარყოფითი პასიური ენერგია არ გაიზარდოს თუ არ შემცირდა, რადგან გარდასაქმნელი სიყვარული მათთვის არ იქნება ხელმისაწვდომი – პრობლემა გადაწყდება.

როდესაც A სიმრავლე B სიმრავლიდან დარჩენილი უმცირესობის უარყოფით პასიურ ენერგიას დადებითად გარდაქმნის და ამ უმცირესობის შემადგენელ ხალხსაც მიეცემა შანსი აითვისონ ზემოხსენებული გარდაქმნის უნარი, შესაძლებელი გახდება იზოლირებული B სიმრავლიდან ნაწილ-ნაწილ ხალხის გადაყვანა A სიმრავლეში, ისე რომ A-ს რაოდენობა ყოველთვის საგრძნობლად სჭარბობდეს მომხდურთ.

ამ გზით საბოლოოდ მივიღებთ მცირე სამყაროს, რომელშიც ადგილი არ უჭირავს სიძულვილს, სადაც ადამიანი მხოლოდ ამაღლებულ გრძნობათა მოტრფიალედ გვევლინება. სხვა სიტყვებით რომ ვთქვათ, მივიღებთ – სამოთხეს, და რა არის ჯოჯოხეთი თუ არა B სიმრავლეში შემავალ ხალხთა ერთობლიობა...

პარალელურად, რათა ეს პროცესი სწრაფად წარიმართოს, საჭიროა დადებითად ვიმოქმედოთ იზოლირებულ B ტიპის ხალხზე.

გავაანალიზოთ არსებული მდგომარეობა.

როგორც უკვე აღვნიშნეთ, B ტიპის ხალხი იზოლირებულია, ანუ იზოლირებულია მათი პასიური ენერგიაც, ამგვარად ის ნაწილდება თითოეულ ინდივიდზე და შესაბამისად თუ ერთმა მეტი უარყოფითი პასიური ენერგია მიიღო, მეორეს ნაკლები ხვდება წილად. აქედან გამომდინარე, საჭიროა ეგრედწოდებული – რეალური გმირების არსებობა, რომლებიც მაქსიმალურად ეცდებიან გახდნენ უარყოფითი პასიური ენერგიის "ჭურჭელი" სხვათა განსაწმენდად...

და სწორედ ისინი გახდებიან ეგოიზმის უარყოფელები, მსგავსად მოძღვრისა, სწორედ მათზე ილოცებს ხალხი და მათ აუშენებენ საყდრებს, რადგან ისინი სულს გასწირავენ ადამიანებისთვის, რომელთაც არც კი იცნობენ და რომელნიც არც კი ანალვლებთ, მათი კარგად ყოფნა სიამოვნებას არ ანიჭებთ, ესეიგი, უბრალოდ აკეთებენ ამას... ანუ ზეადამიანები არიან...

"ცოდვილი", რომელიც ჩვენს სიმრავლეშია და საშინელ ქმედებებს სჩადის, ისე, რომ ზიანს არ აყენებს ჩვენს ფსიქოლოგიურსა თუ ფიზიკურ მდგომარეობას, ანუ გარკვეული დისტანცია უჭირავს და სხვაზე არ ავრცელებს საკუთარ უარყოფით პასიურ ენერგიას, არამედ შთანთქავს მას – გმირია.

თავი მეორე

სიმაღლის შიში სიკვდილის სურვილს ებრძვის... აი ახლა გადახტება, დიახ, გადახტება და დასრულდება ყოველივე... გაშალა ხელები, ცოტაც და გადაეშვება... მაგრამ, ეს ხომ გაუმართლებელი საქციელია, რაც თავი ახსოვს ასწავლიან, რომ სუიციდი მხოლოდ და მხოლოდ ეგოიზმის გამოვლინებაა, ადამიანი კი უსასრულობის გაღიაშია გამომწყვდეული... ძვალ-რბილში გამჟღარი მოსაზრების უარყოფა ძნელია, მაგრამ არა ისეთი ძნელი როგორც სიცოცხლე...

გადახტება, ახლავე გადახტება... სხეული აუთრთოლდა, ვინ იცის მერამდენედ დგას ამ ადგილას და ებრძვის საკუთარ არსებას... ღრმად ჩაისუნთქა, თვალებს არ გაახელს, თავბრუ დაეხვევა... საამური შიში ეუფლება სხეულს...

არა არ გააკეთებს! მოძღვარი არ იზამდა ამას! თავს ხელში აიყვანდა და თამამად ეტყოდა უარს მოზღვავენულ ეგოიზმს!

არაფერი იცის საკუთარ წარსულზე, ყოველივე ბუნდოვანია... ერთადერთი ცნობილი ფაქტი მის ისტორიაში, სხვათა მსგავსად, ისაა, რომ მშობლები ავსტრალიიდან ჰყავდა, ანუ ისინი გმირები იყვნენ.

როგორც იქნა გადაუარა მოზღვავენულმა ჟინმა, თავი ხელში აიყვანა და ფრთხილად გადმოაბიჯა მოაჯირს, ვინ იცის უკვე მერამდენედ. ფეხით გაუყვა თეთრ ხიდს და თეთრსავე ქუჩაზე აღმოჩნდა... უყვარს სეირნობა... ძალიან უყვარს...

აი მთავარი მოედანიც გამოჩნდა, მოძღვარის ვეება ქანდაკება მკაცრი და ოდნავ აღელვებული გამომეტყველებით, იმედისმომცემად დასცქერის ყველასა და ყველაფერს.

მთავარი მოედანი ევრაზიის ცენტრშია განთავსებული, თუმცა ევრაზია კონტინენტი არ გახლავთ, ის გიგანტური ხომალდია, ისეთივე როგორიც ავსტრალია, ამერიკა, აფრიკა...

ეს სახელები შორეული წარსულის უკვდავსაყოფადაა საჭირო. მესამე მსოფლიო ომმა გლობალური დათბობის ტემპი დააჩქარა. წყლის დონემ აიწია და ოკეანემ შთანთქა ყოველივე. სამაგიეროდ კოსმოპოლიტიზმის იდეას ხორცი შეასხეს და შეიქმნა სრულიად ახალი სამყარო – ახალი ფასეულობებით.

ქუჩები, როგორც ყოველთვის, ელექტრომობილებითაა გადაჭედილი. თითოეული მათგანის მიმართულება (ანუ სექტორის ნომერი რომლისკენაც გეზი უჭირავს) დიდი და მკაფიო ციფრებითაა გამოსახული მოზრდილ ეკრანებზე, თუკი ტრანსპორტი არაა სავსე, ნებისმიერ მსურველს შეუძლია მისით სარგებლობა, თანაც სრულიად უფასოდ. ასეთია ახალი სამყაროს პრინციპი – „ყველა ყველასათვის“...

აი, გააჩერა ერთ-ერთი მათგანი, გაიღო კარი და მდუმარედ ჩაჯდა კაბინაში. სულ რაღაც თხუთმეტი წუთი და იგი უკვე თავისი სახლის წინ დგას. კარებს არავინ არასოდეს კეტავს, რადგან არავის აქვს რაიმე დასამალი. ევრაზიაში ხომ მაცხოვრებელთა ქონება ერთმანეთისგან არაფრით განსხვავდება. სახლები ერთნაირი – თეთრი ფერის, ბინები – ერთოთახიანი, ყოველ ბინაში დგას მხოლოდ ერთი საწოლი, მომცრო ტუმბო, მაგიდა და სკამი. აბაზანა საერთოა. საკვების ულუფაც კი, რომელსაც სექტორთა უფასო სასადილოებში არიგებენ, იდენტურია.

ამგვარად, ის გრძნობა რომელსაც შური ეწოდება ნაწილობრივ აღმოფხვრილია. თანასწორობა – ეს არის ის რისი მიღწევაც კომუნიზმის მიზანს წარმოადგენდა, ამჟამად შესაძლებელი გახდა იდეისათვის ხორცის შესხმა...

ყოველი თვის შემდეგ ყოველი მაცხოვრებელი იცვლის ბინას, რათა არ გაიჩინოს ძვირფასი მეგობრები თუ ახლობლები, რომელთა სიყვარულიც მათში ეგოიზმს გააღვივებს. აქ ფული არ არსებობს, მხოლოდ ტალონები, რომელიც ყოველ კვირა დღეს ურიგდება ხალხს და სურვილისამებრ შეგიძლია გამოიყენო. კინოთეატრში წასასვლელად გაიმეტებ თუ გოლფის სათამაშოდ, შენი ნებაა.

მძიმე ნაბიჯებით შევიდა სახლში, ნიღაბი მოიხსნა და სარკის წინ გაშეშდა, თითქოს საკუთარი თავის ამოცნობა სწადდა არაფრისმთქმელ, გაყინულ სილუეტში.

შემდეგ საინფორმაციო დაფა ჩართო და სკამზე მოკალათდა. საინფორმაციო დაფა უწინ რომ ტელევიზორს ეძახდნენ იმის მსგავსია, უბრალოდ ერთადერთი არხი გააჩნია, რომელზეც დღემუდამ ავსტრალიაში მყოფ გმირთა ღვაწლზე საუბრობენ და პირდაპირი ეთერით გადმოსცემენ იქ განვითარებულ მოვლენებს...

როდესაც გმრობაზე აწერ ხელს მზად უნდა იყო როგორც სხვისი უკიდურესი დამცირებისა და შემდგომ განადგურებისთვის, ასევე საკუთარი თავის მიმართ სხვის მიერ განხორციელებული მსგავსი ქმედებისათვის... თუ გადაწყვეტ გახდე გმირი და ავსტრალიაში გაემგზავრები, უკან ველარასოდეს დაბრუნდები.

ეკრანზე ოცდაათიოდე წლის ნავარჯიშები ახალგაზრდა გამოისახა რომელსაც ღონემიხდილი ქალი ეგდო ხელთ და გაუპატიურების შემდგომ უემოციოდ ასალმებდა სიცოცხლეს...

ხალხს წრე შეეკრა მათ ირგვლივ, შეშლილი სახეები უშვერი სიტყვებითა და შეძახილებით ცდილობდნენ გამოედევნათ თავიანთი სხეულიდან უარყოფითი პასიური ენერგია და რაც უფრო ხმამაღალი და სიძულვილით

აღსავსე იყო შეძახილი, მით უფრო უმოწყლო და საზარელი იყო გმირის მოქმედება.

ოდნავ ჩახლეჩილი ხმა მხიარულად გულშემატკივრობდა მოძალადეს და საზეიმოდ აცხადებდა: "სწორედ ასეთი გმირების წყალობით ვარსებობთ დღესდღეობით, აპლოდისმენტები ხალხო! აპლოდისმენტები! ამ თვეში უკვე მეოთხე ადამიანი იმსხვერპლა და დაამცირა ჩვენი კეთილდღეობისთვის..."

მსხვერპლის სიკვდილის შემდეგ დაქანცული და გამოფიტული ხალხი მდუმარედ დაიშალა, ყოველ მათგანს სახეზე ასახვოდა უსაზღვრო შვება, საკვირველი სიმშვიდე, გულწრფელი სირცხვილი.

გმირი კი მარტოდ დარჩენილიყო საკუთარ თავთან და მთელი არსებით ცდილობდა გამკლავებოდა სხვათაგან მიღებულ უარყოფით პასიურ ენერგიას.

თუ ადამიანი მორწმუნეა და სწორი წარმოდგენა აქვს საიქიოზე, ანუ სამოთხესა და ჯოჯოხეთზე და იგი მიუხედავად ამისა ჩადის საშინელ ცოდვას სხვათა კეთილდღეობისთვის, ანუ საკუთარ სულს ჯოჯოხეთისთვის სწირავს სხვათა სულების გადასარჩენად, იგი ხალხის რწმენით გმირია, მოძღვრის აზრით ზეადამიანი, ხოლო ღმერთისთვის მორიგი ცოდვილი.

ყოველ შემთხვევაში სკოლაში ასე ასწავლიან...

რაც შეეხება ნილას _ მისი ტარება არ არის აუცილებელი, მიზანი კი ერთია: არა განიკითხო და არა განიკითხები. როდესაც ნილაბი გიკეთია სხვათათვის უცნობი ხარ და შენს მიერ ჩადენილი სიკეთისა თუ ბოროტების, თუნდაც ჩვეულებრივი საქციელის გარჩევას ცალკეული ინდივიდების მიერ ადგილი აღარ ექნება, არავის გაუჩნდება შენს მიმართ დადებითი თუ უარყოფითი დამოკიდებულება, ვინაიდან ასეთი ნილბით არა მხოლოდ შენ არამედ უამრავი ადამიანი დადის და ყველა ნილაბი ერთნაირია.

ადამიანი თავის რეალურ მეს ავლენს მხოლოდ მაშინ, როდესაც მარტოა, ან ისეთ პიროვნებასთან ერთად, რომლისთვისაც ეს უკანასკნელი მისაღებია, ყოველ შემთხვევაში როცა თავად ასე თვლის, ხოლო სხვებთან იგი მისთვის არადამახასიათებელი ქცევებით საკუთარ არარეალურ სახეს ქმნის.

თუ ამ წარმოსახვით ნილას ფიზიკურად გარდავქმნით, ყველაფერი შეიცვლება... ადამიანის ცხოვრება ბევრად თავისუფალი და კომფორტული გახდება. თუკი უწინ შენი ვინაობა ცნობილი იყო ირგვლივ არსებული საზოგადოებისთვის და ცდილობდი მათთვის დაგემალა შენი რეალური მე, გაგემხილა მხოლოდ მისთვის, ვისთანაც თავს კომფორტულად გრძნობდი და აქედან გამომდინარე დროის უმეტესი ნაწილი "როლს" თამაშობდი, ახლა ყველაფერი შეიცვალა... შეტრიალდა... რეალური მე ყველასათვის ნაცნობი გახდა, განთავისუფლდა, "თამაში" უადგილო, ვინაობა კი უცნობი. რა თქმა უნდა იმ ადამიანთა გარდა, ვისაც შენი ნებით წარუდგენ თავს... შედეგად – ყოველგვარი კომპლექსი გაქრა.

ევრანი გამორთო და ბიბლიოთეკაში წასვლა გადაწყვიტა.

ბიბლიოთეკა ყოველთვის ღიაა, სექტორი კი მუდამ გაბრდღვიალებული, ასე რომ, ერთადერთი კუთვნილი ქურთუკი მოიცვა და ქუჩას გაუყვა. ნილას ალარ გაუკეთებია, ღამე ცოტა ხალხი მოძრაობს რადგან საღამოს სახლში ძლიერ დაღლილები მიდიან. ძირითადად მაშინვე საწოლს მიაშურებენ ხოლმე. ბიბლიოთეკაში, ისე როგორც ყველა სხვა ევრაზიის დაწესებულებაში არასოდეს არავინ მორიგეობს, რადგან თვითმომსახურება აადვილებს ყოველივეს. ისეთი დანაშაულის ჩადენა კი როგორიც ქურდობაა – იშვიათად ხდება, რადგან ყოველი სექტორის ყოველი კვადრატული მეტრი კონტროლდება და ეს ყველამ იცის.

იმ შემთხვევაში თუ ვინმემ გაბედა, პასუხისგება ძლიერ მარტივი ფორმით ხდება. ძირითადად სამუშაო საათების გახანგრძლივებით. თუ საქმე უფრო სერიოზულ დანაშაულს ეხება, მაგალითად მკვლელობას რომელიც პირადული მიზნების გამო განხორციელდა, პიროვნებას ავსტრალიაში აგზავნიან, მაგრამ არა როგორც გმირს, არამედ როგორც ცოდვილ ინდივიდს.

ბიბლიოთეკაში არავინ იყო. თაროებს დაუარა და წიგნების თვალყურებას შეუდგა. ყველაზე თვალსაჩინო ადგილებზე სასულიერო წიგნები დაელაგებინათ, ბიბლია – ოქროს ყდაში ჩასმული, საუცხოო თვლებით შემკული, მოკრძალებული ნახატებით. სასულიერო ლიტერატურის შემდეგ მოდიოდა ისეთი წიგნების რიგი, როგორიცაა "მოძღვრის ბიოგრაფია და ნაშრომები", "სამყაროს დაცემა და აღზევება – ანუ მესამე მსოფლიო ომი", "გმირთა ღვაწლი" და ა.შ.

დიდხანს ათვალიერა დამძიმებული, გადაჭედული თაროები, რასაც იგი ეძებდა თითქოს იქ არ იყო. თუმცა ის წიგნის ასარჩევად არც მოსულა, თავადაც არ იცოდა რატომ აღმოჩნდა აქ.

უცებ გაშეშდა და თვალები უაზროდ მიაპყრო სივრცეს. ასე იდგა კარგა ხანს სანამ უცნობის ნაცნობმა ხმამ არ გამოაფხიზლა...

- რაზე ფიქრობ?

ბიჭი შეკრთა, დაიბნა. მას ეგონა სხვა არავინ იყო ბიბლიოთეკაში, ცხვირწინ კი მომღიმარი გოგონა ედგა, თითქოს ციდან ჩამოვარდაო. ასეთი კითხვა მისთვის არასოდეს არავის დაესვა, რადგან იმ დღემდე არავის ალელვებდა მისი ფიქრები.

- რაზე ვფიქრობ? არ ვიცი... ყველაფერზე... ცხოვრებაზე...

- გასაგებია... და რა გინდა ახლა ყველაზე მეტად?

- ახლა? აღარაფერი...

- რატომ?

- იმიტომ, რომ შენ ჩემს გვერდით ხარ...

- ანუ როცა მხედავ ყველაფრის სურვილი გიქრება ხომ? აღარასოდეს დამელაპარაკო, აღარ მინდა შენი დანახვა, გული მატკინე...

გოგონა შებრუნდა და კარისკენ გასწია.

- მოიცა, არ წახვიდე, გთხოვ! შენ არასწორედ გამიგე... შენს გვერდით თავს იმდენად კარგად ვგრძნობ, სხვა აღარაფერი მინდა...

- კი მაგრამ, შენ ხომ არც კი მიცნობ, რატომ გრძნობ ჩემთან თავს ასე კარგად?

- არ ვიცი, უცნაურია...

გოგონას ნილაბი არ ეკეთა, თუმცა მისი სახის დანახვა თითქმის შეუძლებელი იყო. მუდამ გვერდულად იდგა, ნაკვთებს გრძელი თმა უფარავდა და თუკი შეეცდებოდა ბიჭი მისთვის თვალებში ჩაეხედა, ის საშინლად ბრაზდებოდა.

ბიჭს მთელი გულით შეუყვარდა გოგონა... გოგონასაც შეუყვარდა ბიჭი... მაგრამ ეს უბრალოდ მეგობრული სიყვარული იყო... დრო და დრო მეორდებოდა კითხვები: "რაზე ფიქრობ? რა გინდა ახლა ყველაზე მეტად?" და ბიჭმა გადაუშალა გოგონას ის სამყარო, რომელშიც აქამდე არავის უშვებდა. გოგონამაც გააბრუა ბიჭი საკუთარი ოცნებების, ფიქრებისა და ფანტაზიის კორიანტელით...

გოგონას ღამე თითქმის არ ეძინა, რადგან ცუდ სიზმრებს ხედავდა. როცა მარტოობას იგრძნობდა, ბიჭთან მიდიოდა და რა დროსაც არ უნდა მისულიყო, ბიჭი მზად იყო მასთან ერთად გაეტეხა ღამე. მას საშინლად

აწუხებდა გოგონას მდგომარეობა, ცდილობდა გოგონა კარგ გუნებაზე დაეყენებინა რათა ტკბილად ჩასძინებოდა.

ოჰ როგორ უნდოდა სულ მის გვერდით ყოფილიყო, სურდა გულში ჩაეკრა, რადგან დარწმუნებული იყო, ამის შემდეგ გოგონა მშვიდ ძილს მიეცემოდა...

- შენ სხვებს არ გავხარ... შენ ისეთი კარგი ხარ... ალბათ გულს არასოდეს მატკენ...

გოგონას მიერ წარმოთქმულმა სიტყვებმა ბიჭის არსება არია. მან გადაწყვიტა არასოდეს გაეცრუებინა გოგონასათვის იმედი...

თავი მესამე

ლითა ძალიან ლამაზია, ის სხვებს არ ჰგავს, მასზე ყოველივე ნაცრისფერია... დიდრონი, ცამდე აზიდული ხეები ღრუბლებში იჭრებიან, იკარგებიან... ოდესმე გაფრინდება, რომელიმეს აირჩევს და მასზე სახლს აიშენებს... და როცა წვიმის ნაცრისფერ წვეთში ნაცრისფერივე სხივი გარდატყდება და ნაცრისფერი ცისარტყელა მოიცავს არეს, ის უზომო ბედნიერებას იგრძნობს და ისე ტკბილად ჩაიკისკისებს, როგორც მხოლოდ მას და ბავშვებს სჩვევიათ.

ლითაზე მის და უამრავი ტკბილეულის გარდა სხვა არაფერია, სწორედ ისეთი ტკბილეულის _ თოვლის ბაბუას რომ მოჰქონდა უწინ...

ლამე? ლამე იქ არ არსებობს, შეეშინდება მარტოს. არც ძილი არსებობს, არც სიზმრები, ძვირფას წამებს ტყუილად აღარ დაჰკარგავს...

* * *

სიმაღლის შიში სიკვდილის სურვილს ებრძვის... აი ახლა გადახტება, დიახ, გადახტება და დასრულდება ყოველივე... გაშალა ხელები, ცოტაც და გადაეშვება... ძვალ-რბილში გამჯდარი მოსაზრების უარყოფა ძნელია, მაგრამ არა ისეთი ძნელი როგორიც სიცოცხლე... გადახტება, ახლავე გადახტება...

სხეული აუთრთოლდა, ვინ იცის მერამდენედ დგას ამ ადგილას და ებრძვის საკუთარ არსებას... ღრმად ჩაისუნთქა. თვალებს არ გაახელს, თავბრუ დაეხვევა... საამური შიში ეუფლება სხეულს...

არა, არ გააკეთებს! მოძღვარი არ იზამდა ამას! თუმცა ეშმაკსაც წაუღია მოძღვარი! დაიღალა, ძალიან დაიღალა... რამოდენიმე წამიც და სამუდამოდ მოშორდება ამ ამაზრზენსა და აუტანელ სამყაროს!..

მაგრამ გოგონა? გოგონას ხომ სჭირდება ის... როგორ დატოვოს? გოგონა ბევრად მნიშვნელოვანია, გოგონას უნდა გაუფრთხილდეს! გოგონას უნდა გაუფრთხილდეს... მოძღვარი რისი მაქნისია?! არაფრის!

ღმერთო კარგად ამყოფე გოგონა, დაიფარე უფალო, ბიჭი ყველაფერს გააკეთებს რასაც მოისურვებ, ყველაფერს გაიღებს რათა გოგონა ბედნიერი იყოს!..

ბიჭს უხარია გოგონას ნახვა... ისე უხარია, რომ სახე უნათდება, თვალები ებინდება, სუნთქვა ეკვრება, გული უჩქროლდება. უნდა სულ მასთან იყოს და არის კიდევ... თუმცა მაინც საშინლად ენატრება! რა მოსდის ? რა ემართება?! გოგონა ბიჭისთვის ყველაფერია...

ღმერთო კარგად ამყოფე გოგონა, დაიფარე უფალო, ბიჭი ყველაფერს
გააკეთებს რასაც მოისურვებ, ყველაფერს გაიღებს რათა გოგონა ბედნიერი
იყოს, მაგრამ თუ მას რაიმე დაემართება, ბიჭი შურს იძიებს!
არავის დააჩაგვრინებს გოგონას, თვით ღმერთსაც კი!..

* * *

ლითა ძალიან ლამაზია, ის სხვებს არ ჰგავს, მასზე ყოველივე
ნაცრისფერია... დიდრონი, ცამდე აზიდული ხეები ღრუბლებში იჭრებიან,
იკარგებიან... ოდესმე გაფრინდებიან, რომელიმეს აირჩევენ და მასზე სახლს
აიშენებენ... და როცა წვიმის ნაცრისფერ წვეთში ნაცრისფერივე სხივი
გარდატყდება და ნაცრისფერი ცისარტყელა მოიცავს არეს, ისინი უზომო
ბედნიერებას იგრძნობენ და ისე ტკბილად გაიცინებენ, როგორც მხოლოდ
მათ და ბავშვებს სჩვევიათ.

ლითაზე მათ და უამრავი ტკბილეულის გარდა სხვა არავინაა, სწორედ
ისეთი ტკბილეულის _ თოვლის ბაბუას რომ მოჰქონდა უწინ...

ლამე? ლამე იქ არ არსებობს. არც ძილი არსებობს, არც სიზმრები, ძვირფას
წამებს ტყუილად აღარ დაჰკარგავენ...

თავი მეოთხე

- იცი როგორ მიყვარხარ ჩემო მეგობარო? შენი თავი ალბათ ღმერთმა
გამომიგზავნა...

უთხრა გოგონამ და ბიჭი სიხარულით ცას ეწია, თუმცა სიტყვა მეგობარი რაღაცნაირად მოხვდა ყურში, უფრო სწორად – გულში...

გავიდა დრო...

- მგონი შემიყვარდა... სულ მასზე ვფიქრობ...

და ბიჭს თითქოს რაღაც ბასრი ჩაასესო მკერდში, თუმცა არ შეიმჩნია. გოგონა ბედნიერი უნდა იყოს, მთავარი ესაა... მაგრამ... არავითარი მაგრამ!.. დათმოს? სანანებელი გაუხდება მთელი ცხოვრება... მას ეგონა გოგონა... ტყუილად ეგონა!.. გადახტეს? არა, ჯერ ადრეა, იქნებ კიდევ სჭირდება მის სალოცავს... გაბედოს და იმედი გაუცრუოს გოგონას რჩეულმა, ბიჭი არავის აპატიებს! თვით ღმერთსაც კი!..

ახლა ყველაფერი შეიცვალა... შეტრიალდა. ბიჭს ძილი აღარ ეკარება, ყოველ ღამე გოგონას ელოდება, გოგონას კი ღრმად და მშვიდად სძინავს, ან იქნებ ფიქრებში გართულს ბიჭისათვის აღარ სცალია... იქნებ ახლა ბიჭის "როლს" სხვა ასრულებს გოგონას ცხოვრებაში... თითქოს გოგონას აღარ სჭირდება ბიჭი, ბიჭისთვის კი გოგონა მთელი სამყაროა და თუ სამყაროს არ სჭირდება, უნდა წახვიდე, გაქრე...

უწინ თვითმკვლელობაზე ფიქრი ბიჭში სამყაროსადმი არსებული უდიდესი ზიზღის მიერ იყო გამოწვეული, ახლა კი უზომო სიყვარული უბიძგებდა მას სუიციდისაკენ. რა ძნელი ყოფილა დატოვო ის ვინც გიყვარს, მაგრამ მეტად ძნელია იცოცხო, როდესაც იცი შენი სიყვარული უპასუხოდ დარჩება...

გადახტეს? არა, ჯერ ადრეა, იქნებ კიდევ სჭირდება მის სალოცავს... გაბედოს და იმედი გაუცრუოს გოგონას რჩეულმა, ბიჭი არავის აპატიებს! თვით ღმერთსაც კი!..

ღრუბელს უნდა გაჰყვეს... ღრუბელი უჩვენებს გზას... ღრუბელმა იცის...
ბიჭს აღარ სჭირდება ნილაბი, რადგან ირგვლივ ველარავის და
ველარაფერს ამჩნევს, მხოლოდ გოგონას...

და გაჰყვა ბიჭი ღრუბელს, და მივიდა ევრაზიის კიდემდე...
მიაპყრო ჰორიზონტს მზერა და დაინახა ავსტრალია, თუმცა ავსტრალია არ
ჩანდა... და ის მიხვდა...

* * *

ადამიანმა რაც უნდა დიდხანს იცოცხლოს, სიცოცხლე მაინც მოკლედ
მოეჩვენება, რადგან აწმყო წამიერია და როგორც არ უნდა ეცადო მას ვერ
გაახანგრძლივებ. და თუ აწმყო წამიერია, წამიერია ჩვენი არსებობაც, მაგრამ
არა არსებობის შედეგი. ადამიანისთვის მნიშვნელოვანი მხოლოდ მისი
უკანასკნელი რეალობა, ანუ უკანასკნელი აწმყოა, სამყაროსთვის კი მისი
წარსული. მოძღვარი მართალი იყო, არსებითი მნიშვნელობა ჩვენთვის
მხოლოდ იმას აქვს, თუ როგორ ვასრულებთ სიცოცხლეს, ხოლო როგორ
ვიცოცხლებთ – ეს სხვათა ინტერესის სფეროა, არა ჩვენი. რაც შეეხება
არსებობის შედეგს, ბიჭისთვის შეიძლება სულერთია ხუთი წლით, ათი
წლით, ოცი წლით მეტს იცოცხლებს თუ ნაკლებს, თუმცა შედეგი ძლიერ
მნიშვნელოვანია, რადგან "სხვათა ინტერესების სფეროში" გოგონას
ინტერესებიც შედის, გოგონა კი ბიჭისთვის საკუთარ თავზე ძვირფასია.

რა სახის შედეგია ყველაზე მომხიბვლელი და მარადიული, ყველაზე
ღირებული და ფასეული? და იდუმალებამ ჩააგონა ბიჭს – „დრო
სიყვარულზე ადრე მოკვდება, რადგან სიყვარულს არ საზღვრავს წამი“...

სიყვარული დარჩება, დიახ, ნამდვილად დარჩება და ეს უსაზღვრო
სიყვარული მხოლოდ გოგონასი იქნება, სხვას არავის აქვს უფლება ის
მიითვისოს და თუ ვინმე შეეცდება _ დაიღუპება, რადგან მხოლოდ ბიჭისა და
გოგონას პატარა გულებს ძალუძთ დაიტიონ ესოდენ დიდი და ძლიერი
გრძნობა! ბიჭს ასე სწამს!..

თავი მეხუთე

- დილამშვიდობისა ბიჭუნი.
- დილამშვიდობისა მზეო...

უპასუხა ბიჭმა და დაღლილი, უძილობისგან ჩაცვენილი თვალები
მიაპყრო მზეს.

- მე შენ ძალიან მიყვარხარ ბიჭუნი.
- მეც ძალიან მიყვარხარ მზეო...
- ყველაზე მეტად?
- არა, ყველაზე მეტად გოგონა!.. ბოდიში მზეო...

* * *

ტძარი ევრაზიაში ერთია, მაგრამ იგი იმდენად დიდია ყველა მოსახლე რომ ერთად შეკრიბო თავისუფლად დაიტევს. მაღალი გუმბათი უსასრულობაში იჭრება, ზეციურისკენ მიისწრაფვის. სამი საუკუნე აშენებდნენ ტაძარს, სამი საუკუნის განმავლობაში იდგამდა ფესვებს დიდი ხნის წინათ უარყოფილი რწმენა ხალხის გულებში, და ახლა, დღეს, მათი უძლიერესი რწმენის ფიზიკურ სახედ აღმართულა და დაუკავშირებია მიწიერი ზეციერთან.

ტაძარი, როგორც ევრაზიის ცენტრალურ მოედანზე არსებული მოძღვრის ქანდაკება, ყოველი სექტორის ყოველი ბინიდან ჩანს, თუმცა ის ბევრად დიდია.

რამდენი ხანია არ ყოფილა ბიჭი ტაძარში, იმდენად დიდი დრო გავიდა, რომ ეუცხოება მისი სითეთრე. კარი ყოველთვის ღიაა, კარს არავინ არასდროს კეტავს და ამ ვეება კარის მიღმა ყოველივე იმდენადვე მრავალფეროვანია, რამდენადაც ერთფეროვანია გარედან.

მოჩუქურთმებულ სვეტთა დაუსრულებელი კოლონა დაუვიწყარ შთაბეჭდილებას ტოვებს ყოველ ადამიანში. უყურებ უსასრულო სივრცეში უსასრულოდვე დიდი მასშტაბებით აგებულ სახლს ღვთისას და ხვდები რამდენად პატარა და უსუსური ხარ, ხვდები, რომ მარტო ვერ გაუმკლავდები

სამყაროს, შენ დახმარება გჭირდება, და თუ ადამიანი ამას გრძნობს, მაშინ მას სწამს!..

ტადარი ქრისტიანული წესითაა აგებული, თუმცა განსხვავება მაინც არსებობს. საკურთხევლის წინ, გუმბათის ქვეშ, ორი ფიგურაა წამომართული, ერთი მაღალი, მეორე ოდნავ დაბალი. ორივე მათგანი თავიდან ბოლომდე ოქროსია. პირველი იესო ქრისტეს გამოსახავს, მეორე – მოძღვარს.

ისინი ზურგშექცევით დგანან და ერთავეს თვალებში ასახულია ძლიერი წყენა და წარმოუდგენელი სიჯიუტე, რომელთაც თან სდევს გაუგებარი შიშის აჩრდილი. კედელზე რომელზეც უფლის ფიგურას მიუპყრია მხერა – წმინდანები გამოუსახავთ, ხოლო საპირისპირო მხარეს, ანუ მოძღვარის პირდაპირ არსებულ კედელზე – ზეადამიანები.

ყველას სწამს ერთადერთი – ჭეშმარიტი ღმერთის. ზოგიერთი თვლის, რომ იგი სამართლიანია, ხოლო ვინც ეწინააღმდეგება ამ აზრს, მოძღვარი ყოველთვის მზადაა მიიღოს ის.

ბიჭი უყურებს წმინდანთა ფრესკებს და უნდა გახდეს წმინდანი. უყურებს გმირთა ფრესკებს და სურს გახდეს გმირი. მაგრამ არა ყველასათვის, არამედ მხოლოდ გოგონასათვის, რადგან მხოლოდ გოგონაა მნიშვნელოვანი, ასე მხოლოდ გოგონა უყვარს და ეს სიყვარული არ აძლევს მას საშუალებას იყოს ზეადამიანი, ვინაიდან მისთვის სულერთი არაა და თუ ადამიანისთვის სულერთი არაა, ის ეგოისტია!

მაგრამ ბიჭი მზადაა გაუღოს კარი ეგოიზმს, სიყვარულის გამო უარი თქვას ყველასა და ყველაფერზე, თვით უფალსა და მოძღვარზეც კი, ანუ მზადაა დარჩეს სამყაროს წინაშე სრულიად მარტო, როგორც ოდესღაც მოძღვარი, რომელიც მიხვდა, რომ არცერთ ჩვენგანს არ ძალუძს შეცვალოს სამყარო,

რადგან ადამიანი მხოლოდ და მხოლოდ უსუსური არსებაა, უსაზღვრო ფანტაზიის მქონე უჯრედი უსაზღვროდვე დიდი ორგანიზმისა... თუმცა მან შეცვალა ის! შეცვალა რადგან არ შეეშინდა მარტოდ დარჩენის...

ბიჭი უფალსა და მოძღვარს შორის დადგა და დიდხანს იდგა ასე. გუმბათს აჰხედა, სცადა მისი დასასრულისთვის მიეწვდინა მზერა. შემდეგ მობრუნდა, ორთავეს ზურგი აქცია და მტკიცე ნაბიჯით გაშორდა ტაძარს.

თავი მეექვსე

ბიჭს დიდი ხანია არ უნახავს გოგონა, ან იქნებ მას ეჩვენება ასე... თუმცა, რა მნიშვნელობა აქვს, მთავარია ენატრება და მოუთმენლად ელის.

უკვე გვიანია, ქუჩები დაცარიელდა, ყველამ სახლს მიაშურა. მხოლოდ ბიჭი დგას და იცდის, იცდის და ფიქრობს. ფიქრობს წარსულზე, აწმყოზე მაგრამ არა მომავალზე. მომავალზე ფიქრი რა საჭიროა, მომავალი ხომ წარსულზე არარეალურია და მასზე ფიქრით ადამიანი ძვირფას აწმყოს ტყუილად ფლანგავს. მომავალზე ფიქრი ხომ გულში გვიჩენს უიმედობით გამოწვეულ შიშს ან იმედს, რომელსაც თანსდევს მისი გაქარწყლების შიში და ორივე შემთხვევაში ეს შიში დაუნდობლად ამახინჯებს აწმყოს...

ბიჭს არაფრისმთქმელ სახეზე ღიმილი აუთამაშდა, მოგონებამ გააბრუა. ბევრი უნდა იფიქროს, ძალიან ბევრი... არავინ იცის შემდეგ რა მოხდება.

უეცრად ბიჭმა ნაცნობი სიტბო იგრძნო და ჰორიზონტზე გოგონა გამოჩნდა.

დიდხანს სეირნობდნენ, ძალიან დიდხანს... ბიჭი ყველანაირად ცდილობდა გაემხიარულებინა გოგონა და გამოსდიოდა კიდეც. როგორ უხაროდა მისი სიცილის გაგონება...

გოგონა აქამდე არასდროს უყურებდა ბიჭს თვალებში. ის დღე სხვებს არ ჰგავდა.

ისინი მივიდნენ იქ სადაც უნდა მისულიყვნენ და ბიჭი შეჩერდა. გოგონა ისეთი ლამაზი იყო როგორც ყოველთვის, ისეთი მხიარული როგორც თითქმის არასდროს და ბიჭი შესაბამისად – უსაზღვროდ ბედნიერი.

მან გოგონას სთხოვა თვალებზე ხელები აეფარებინა და არ გამოეხედა მანამ, სანამ არ მიხვდებოდა რომ დრო იყო. გოგონამაც აიფარა ხელები. ბიჭი მას თვალს ვერ აშორებდა, გოგონა ხომ ასეთი ლამაზი იყო.

"კაცები არ ტირიან, კაცებს გული სტკივთ" – გაიფიქრა და ცრემლი მაინც ჩამოუგორდა თვალიდან. „ლითაზე სხვა არავინაა ჩვენს და უამრავი ტკბილეულის გარდა“...

შემდეგ თავს ძალა დაატანა და გააკეთა ის, რაც უნდა გაეკეთებინა და გოგონამ უეცრად უსაზღვრო სიყვარული იგრძნო და ისე ძლიერ მოენატრა ბიჭი როგორც არასდროს და მიხვდა – დრო იყო...

დიდხანს ეძებდა გოგონა ბიჭს, ძალიან დიდხანს, მაგრამ ის აღარსად ჩანდა...

ყველაფერი ცხადი იყო...

ბიჭი გაქრა... თუმცა მოგონება იქამდე იცოცხლებს სანამ გოგონა, ხოლო სიყვარული ალბათ ყოველთვის.

თენდებოდა...

* * *

- დილამშვიდობისა ბიჭუნი.
- დილამშვიდობისა მზეო...
- მე შენ ძალიან მიყვარხარ ბიჭუნი.
- მეც ძალიან მიყვარხარ მზეო...
- ყველაზე მეტად?
- არა, ყველაზე მეტად გოგონა!.. ბოდიში მზეო...

ავსტრალია

"როცა ფიქრობდნენ დაიბადნენ თავისუფალნი,
ვიღაც ტაძარში მათ სახელებს სანთლებს ანთებდა..."

პროლოგი

"მას, ვის არასდროს უგემნია სიტკბოება თავისუფლების, სიცოცხლე
ფუჭად განუვლია და დავიწყების სანაგვეზე გადანაგდები სხვათა და სხვათა
ცხოვრების მსგავსად, აწმყო-წარსულის და მომავალის შეურაცმყოფელ
არარაობად შერაცხულია..."

ხოლო ისინი, ვინც თაყვანს სცემენ თავისუფლებას, შეიგრძნობენ მას
ყოველი წუთის ყოველი წამით, სწორედ ისინი სამარადისოდ
დაიმკვიდრებენ სიმშვიდეს შვებად.

მე არავისთვის არაფერი დამიმალა... მხოლოდ საზღვრების დასანგრევად
ხელსაწყოს ვქმნიდი."

თავი პირველი

ცნება არსებობა საკუთარ თავში მოიაზრებს სივრცე-დროით
დეფორმაციას. თუ არსებობ, ურთიერთქმედებ და რაც უფრო დიდია სივრცე-
დროითი დეფორმაცია, ანუ გავლენის სიმძლავრე და არეალი, მით უფრო

რეალურია არსებობა, ხოლო ურთიერთქმედების მინიმუმამდე დაყვანა არარსებულთან მაქსიმალურ მიახლოებას განაპირობებს. და ვინაიდან არარსებობა საზღვრისა და დაბრკოლების არარსებობის გარანტია, არსებობა მისი სრული ანტიპოდი.

არარსებულის განსაზღვრა არსებულის ცნებიდან გამომდინარე შემდეგნაირ სახეს მიიღებს:

არსებულთა სიმრავლისთვის არარსებულად შეიძლება ჩაითვალოს ყველაფერი ის რაც მოცემული სიმრავლის ვერცერთ წევრზე ვერ ახდენს რაიმე სახის ზეგავლენას.

ამრიგად, არსებობა არსებობისთვის ბრძოლის გარეშე შეუძლებელია. თუ სხვის მიერ განხორციელებული სივრცე-დროითი დეფორმაცია შენს გავლენას შეამცირებს და მინიმუმამდე დაიყვანს, შენი არსებობა მაქსიმალურად უახლოვდება და ხდება თითქმის ექვივალენტი არარსებობისა.

ინდივიდი არ წყვეტს საკუთარი არსებობის საკითხს, მას სიმრავლის დანარჩენი წევრები წყვეტენ. ამრიგად მიზანს წარმოადგენს სხვათათვის მაქსიმალურად საგრძნობი გახადო საკუთარი თავი სივრცესა და დროში.

არსებობისთვის აუცილებელი პირობაა ის მინიმალური ზემოქმედება გარემოზე, რომლის კონტროლიც შეუძლებელია.

არსებობა ყოველთვის არ ნიშნავს არჩევნის არსებობას. საკუთარი გავლენის კონტროლი სივრცე-დროსთან მიმართებაში რიგ შემთხვევებში შეუძლებელია. თავდაპირველი სახე არსებობისა არ წარმოადგენდა არაფერს არსებულთათვის, გარდა გაუცნობიერებელი ბრძოლისა, მანამ, სანამ გაჩნდებოდა სიცოცხლე – შემთხვევითი პროდუქტი არსებულთა უსასრულო, ბრმა ურთიერთქმედებისა.

სიცოცხლე წარმოადგენს არსებობის უაღრესად განვითარებულ ფორმას, რომლის განმასხვავებელი თვისება გარემოზე საკუთარი გავლენის კონტროლის შესაძლებლობის მოპოვებაა. რა თქმა უნდა, აქ არ იგულისხმება არსებობისთვის აუცილებელი პირობის _ მინიმალური ზემოქმედების კონტროლი, ეს შეუძლებელია.

ამრიგად, გაჩნდა არჩევანი, მიზანი _ მაქსიმალურად საგრძნობი გავხადოთ სხვათათვის ჩვენი არსებობა, გავახანგრძლივოთ ეს პროცესი რათა არ დავკარგოთ ჩვენი შემთხვევითი მონაპოვარი _ სიცოცხლე, რადგან წინააღმდეგ შემთხვევაში არჩევანი გაქრება, საზღვრების რაოდენობა კვლავ გაიზრდება და მათი გადალახვა არააღქმადი გახდება.

ვინაიდან არსებობა მოიცავს სიცოცხლეს, ცოცხალი არსება ვერასოდეს გახდება მის სიმრავლეში არარსებული, იგი მხოლოდ არსებობის პრიმიტიულ ფორმას შეიძლება დაუბრუნდეს, რომელიც თავისი არსით არარსებულთანაა მიახლოებული.

თუ არსებულთა სიმრავლე არ მოიცავს ცოცხალ ორგანიზმთა ქვესიმრავლეს, ანუ მიუხედავად ერთმანეთზე იმ მინიმალური ძალაუნებური ზემოქმედებისა, რომელიც აუცილებელი პირობაა არსებობისა, ვერავინ გრძნობს სივრცე-დროით დეფორმაციას, იგი ისეთივე არააღქმადი ხდება როგორც არარსებული. არსებობის აღქმადობა ხომ სიცოცხლის განვითარების პარალელურად ვითარდება. ანუ ცნებები "არ არის აღქმადი" და "არ არსებობს" _ ერთმანეთისაგან განსხვავდება.

არაცოცხალსა და ცოცხალს შორის განსხვავებას წარმოადგენს საზღვრების და არჩევანის არსებობის აღქმის უნარი.

სიცოცხლე ემსახურება არსებობისთვის დამახასიათებელი საზღვრებისა და შეზღუდვების გადალახვას, რათა არსებობა არსებულთათვის მეტად

რეალური გახდეს. გაჩნდა შეგრძნებები, ანუ აღქმისთვის აუცილებელი ინსტრუმენტი და უდიდესი მნიშვნელობა შეიძინა დრომ, რომელმაც სიცოცხლის ხანგრძლივობა შეზღუდა, ჩარჩოში მოაქცია.

გარემოზე საკუთარი გავლენის კონტროლის შესაძლებლობამ გააჩინა არჩევანი, ოთხი გზა სიცოცხლისა:

პირველი – იყო მიუღებელი, თუმცა მძლავრი საზღვარი და გაუძლო წინააღმდეგობას.

მეორე – იყო მისაღები საზღვარი სხვათათვის და შესაბამისად შეამცირო წინააღმდეგობა.

მესამე – შექმნა აღქმადობა, რომ ხარ მისაღები საზღვარი, ან რომ არ წარმოადგენ საზღვარს სხვათათვის, როცა ეს ასე არ არის და შეამცირო წინააღმდეგობა.

მეოთხე – არ წარმოადგენდა სხვათათვის საზღვარს, ანუ მაქსიმალურად მიუახლოვდა არარსებულს.

აღქმის შესაძლებლობა ყველასათვის განსხვავებულია და ის სახეს უცვლის რეალობას ცალკეული ინდივიდისთვის. თუმცა, ზოგად რეალობას წარმოადგენს ფაქტი და არა მისი ინდივიდის მიერ აღქმის შედეგად დეფორმირებული და დამახინჯებული სურათი.

ამრიგად, ცოცხალ არსებათა რაოდენობა დროის მოცემულ მომენტში არსებული ინდივიდუალურ სამყაროთა რაოდენობის ექვივალენტურია, თუმცა ზოგადი, ფიზიკური სამყარო ყველასათვის ერთია.

არაუნივერსალური აღქმადობის შესაძლებლობამ წარმოქმნა წარმოსახვითი საზღვრების არსებობის შესაძლებლობა, ანუ საზღვრების,

რომელიც კონკრეტული ინდივიდისთვის რეალურად გამოიყურება, თუმცა დანარჩენი სამყაროსთვის არ არსებობს.

სწორედ ამ წარმოსახვითი საზღვრებისა და ფიზიკური საზღვრების ერთობლიობა წარმოადგენს ინდივიდს.

არარსებობა _ საზღვრის და შესაბამისად არჩევნის არარსებობა.

არსებობა _ მინიმუმ საზღვრის არსებობა.

რეალური თავისუფლება _ არარსებულსა და არსებულს შორის არჩევანის გაკეთების შესაძლებლობა.

თავი მეორე

როდესაც ავსტრალიაში ახალი სული იბადება, მას დაუყოვნებლივ გადაეცემა ყურსასმენი, ანარქიის აუტანელი ხმაურის შესამცირებლად, ან სრულიად ჩასახშობად.

ყურსასმენის ერთბაშად მოხსნა სახიფათოა, საჭიროა ნელ-ნელა შეამცირო მისი ზემოქმედება და საბოლოოდ ნულამდე დაიყვანო ის. თუმცა ამის შემდეგაც კი, ყურსასმენის გარეშე წუთზე დიდხანს დარჩენა შესაძლოა ფატალური აღმოჩნდეს ადამიანის სმენისთვის, ხოლო რამდენიმე წუთით ასე გაჩერების შემთხვევაში სიკვდილი გარდაუვალია.

ყოველი ინდივიდი თავად იღებს გადაწყვეტილებას ვის მოუსმინოს. არაფერია სავალდებულო. ყველა მათგანი ხელშეუხებელია, მანამ სანამ თავად არ ისურვებს საწინააღმდეგოს.

მიუხედავად იმისა თუ სად იმყოფები, საკმარისია ყურსასმენი სრულ იზოლაციაზე გადაიყვანო, თვალები დახუჭო და გახევდე, რათა არარსებულს მიუახლოვდე და შეიგრძნო ის, ანუ სხვათა ზემოქმედება შენზე და შენი ზემოქმედება სამყაროზე მინიმუმამდე დაიყვანო.

თუკი ინდივიდი ხშირად მიმართავს ზემოხსენებულ მეთოდს, ეს არის ნიშანი, რომ მისი ადგილი არაა ავსტრალიაში და მაშინ ხდება ინდივიდის ტრანსპორტირება ევრაზიაში. მეორეს მხრივ, თუკი ევრაზიაში მცხოვრები ინდივიდი არსებულ სისტემას ვერ შეეგუება, ანუ ვერ აითვისებს უარყოფითი ენერგიის დადებითად გარდაქმნის ხელოვნებას, იგი გადაყვანილი იქნება ავსტრალიაში.

აქ არავინ მუშაობს, საკვები და სასმელი თავზე საყრელადაა. ევრაზიის მაცხოვრებლებს აწევთ კისერზე ყოველგვარი საზრუნავი. ისინი, სისტემის მიერ მართულნი, გაცნობიერებულად, საკუთარ სიცოცხლეს თავდაუზოგავ შრომაში ატარებენ. მათი მეშვეობით ავსტრალიაში მცხოვრებთ ეძლევათ შესაძლებლობა კიდევ უფრო მეტად მიუახლოვდნენ სრულ თავისუფლებას.

* * *

როდესაც პირველად და უკანასკნელად დაარღვია სხვისი ხელშეუხებლობა, ყურსასმენმა ავტომატურად შეამცირა ნულამდე ჩამხშობის ზემოქმედება და მან გაიგონა თავისუფლების სულისშემძვრელი ხმა...

ეს შემთხვევით მოხდა. სულ პატარა იყო, როდესაც თავის თანატოლს დაუკითხავად შეეხო თამაშისას. ყოველივე მხოლოდ რამდენიმე წამს გაგრძელდა, ხმა დასავიწყებლად ზედმეტად ძლიერი იყო, თითქოს მილიონობით სული ღრიალით ცდილობდა სხვათა ძახილის გადაფარვას სამყაროში საკუთარი თავის დასამკვიდრებლად.

ის თავისუფალი დაიბადა, მისგან არავინ არაფერს ითხოვდა, მას არ ჰყავდა ღმერთი. ერთადერთ წესს, რომელსაც იგი ემორჩილებოდა, ხელშეუხებლობის შეთანხმება წარმოადგენდა.

მას შეეძლო მთელი დღეები ეთამაშა, მიეღო ჯანსაღი თუ არაჯანსაღი საკვები, ერბინა ჩაცმულს თუ სრულიად შიშველს, მოეწია თამბაქო თუ კანაფი, ეხატა, დამთვრალიყო, ეცურა, ეყვირა, ან უბრალოდ ეფიქრა. არავინ იყო მასზე პასუხისმგებელი, თავადაც კი.

არაფერი იყო მიუწვდომელი, მათ შორის სიკვდილიც და შესაბამისად, იგი არასოდეს ოცნებობდა.

ხანდახან სანაპიროსთან მიდიოდა და ხედავდა როგორ გამალებით ტვირთავდნენ დამცავ სამოსში გამოწყობილი სილუეტები ხომალდიდან საკვებს და შემდეგ თითქოს ვიღაცას გაურბიანო, აჩქარებით უკან ოკეანეს უბრუნდებოდნენ.

ისინი ევრაზიიდან იყვნენ. როგორც ავსტრალიის ყველაზე თავისუფალი ინდივიდი იტყოდა, მათ არ გააჩნდათ არაფერი, ისინი სისტემამ შთანთქა.

ვინ მიიჩნევა ავსტრალიაში ყველაზე ცოცხლად? ყველაზე თავისუფლად? ანუ ვინ მოაქცია ყველაზე ფართე არეალი საკუთარი გავლენის ქვეშ?

როგორც სხვები ამბობენ, იგი დიდი კატაკლიზმების მოწმეა, ჯერ კიდევ კონტინენტების ხელახალ აღზევებამდე არსებობდა და დიდი წვლილიც

შეიტანა მათ შექმნაში. სწორედ ამ ადამიანს უსმენს ავსტრალიის მკვიდრთა უმრავლესობა, მისი სიხშირე თითქმის ყველასათვის მისაღებია.

მას ეცოდება ევრაზიელები, მთელი გულით გლოვობს. ევრაზიელებს არ სურთ საზღვრების დანგრევა, მათ ეშინიათ თავისუფლების. ისინი დამატებით ხელოვნურ საზღვრებსაც კი ქმნიან, არსებულის რაოდენობა არ აკმაყოფილებთ...

ნუთუ არსებობს ხალხი, რომელსაც არ შეუძლია სიცოცხლე და სიკვდილი ისე, როგორც თავად სურს... ყველაზე საშინელი წარმოსადგენი მისთვის ავსტრალიიდან გაძევებაა. როგორც მის მეგობარს დაემართა შორეულ წარსულში, ყურსასმენის ჩამხშობის ხანგრძლივი და სრული გამოყენებისთვის.

იგი ხომ ჯერ მხოლოდ და მხოლოდ შვიდი წლის იყო...

როგორ არ ეცადა მისთვის ხმა მიეწვდინა, დაემშვიდებინა, დაერწმუნებინა კვლავ კონტაქტზე გამოსულიყო, თუმცა უშედეგოდ. ის თავისუფლების ხმაურმა დათრგუნა და სამოსიანმა ადამიანებმა წაიყვანეს ხომალდით ევრაზიისკენ.

დრო მოვა და იპოვის მას, იპოვის და მის თვალწინ დაარღვევს სისტემის შეუვალობას და დაანახებს რაოდენ უსუსურია სტრუქტურა ანარქიის წინააღმდეგ. ის მის თვალწინ დაეწაფება თავისუფლებას და ამით გამოაღვიძებს მასში დამარხულ წარსულს, ამ გზით მიაწვდენს ხმას მის არსებას...

ასე დაიბადა მისი პირველი ოცნება.

თავი მესამე

ყველაფერი ისეთივე განსხვავებული იყო როგორც უწინ. მკვეთრი ფერები, მძიმე და მსუბუქ სურნელთა ერთობლიობა და რა თქმა უნდა, უწყვეტი ხმა ანარქიისა. ხალხი ცეკვავდა, თამაშობდა, სვამდა, ეწეოდა, იხდიდა, იცვამდა, იძინებდა, იღვიძებდა, ყვიროდა, ჩურჩულებდა, მსჯელობდა, უსმენდა, იბადებოდა, კვდებოდა, მოკლედ, ცოცხლობდა...

მძაფრ შეგრძნებათა მოყვარულთ ხელშეუხებლობის ხელშეკრულება გაეუქმებინათ და საკუთარი თავი კიდევ უფრო მეტი თავისუფლებისაგან აღტყინებული ბრბოსთვის გადაეცათ. ამ ერთადერთი საზღვრის ჩამოშლა თითქოს არაამქვეყნიურ შეგრძნებებს ბადებდა მათში. ეს იყო ის, რასაც შეეძლო აბსოლუტური თავისუფლება დროებით მაინც ხელმისაწვდომი გაეხადა, მიუხედავად იმისა თუ რამდენად ფატალური იქნებოდა დასასრული ხელშესახებთათვის, ვინაიდან მათ იცოდნენ შემდეგ რაც მოხდებოდა. ეს იყო თავისუფალი ადამიანის მიერ გაკეთებული გააზრებული არჩევანი.

მიუხედავად ამ დაუსაბამო მრავალფეროვნებისა, მას შემდეგ რაც მისი მეგობარი გაქრა, ყოველივე ერთფეროვნად ეჩვენებოდა. თვით ავსტრალიის ყველაზე თავისუფალი მაცხოვრებლის სიხშირეც კი, რომელიც ყოველ წუთს გაჯერებული იყო განსხვავებული და ღრმა მოწოდებებითა და თეორიებით სრულ თავისუფლებასთან მიახლოების მეთოდოლოგიის შესახებ, მოსაწყენი გახდა... თავისუფლებას მარტოობის სურნელი უდიოდა.

შიმშილის მოსაკლავად ავტომატისკენ გაემართა, ავტომატში ყველანაირი პროდუქტია რაც კი შეიძლება ინატროს ადამიანმა, ანუ რაც კი არსებობს დედამიწაზე, ყველაზე თავისუფალმა ინდივიდმა თქვა ასე. იქნება ეს ძეხვის ბუტერბროდი, შოკოლადის ფილა, ბანანი, სოიოს სუპი თუ უბრალოდ

თამბაქო და კანაფი. მათი ოდენობა არ არის შეზღუდული, საკმარისია თითო დააჭირო ღილაკს და შეკვრა შენ ხელთაა. გვერდით სასმელის აპარატიც დგას, თაროები სავსეა წყლით, არაყითა და ჩაით, ნებისმიერი მათგანი ხელმისაწვდომია, მხოლოდ არჩევას საჭირო.

ახსოვს, როდესაც პატარა იყო, მეგობართან ერთად აპარატიდან შოკოლადის ჩამოგდებას ცდილობდა. თუმცა სიმაღლე არ უწყობდა ხელს და ერთი მოხუცი დაეხმარა წადილის ასრულებაში. მას ეგონა აპარატში ყველაფერი იყო რაც კი არსებობდა, თუმცა მოხუცმა უამბო მათ ძველ დროზე და დანაწებით გაიხსენა იმ ტკბილეულის გემო, რომელიც აპარატში არასოდეს ყოფილა და არც არასოდეს იქნებოდა, ის მხოლოდ ახალი წლის დღესასწაულზე მოჰქონდა თოვლის ბაბუას შორეულ წარსულში.

მან არ იცოდა ვინ იყო თოვლის ბაბუა. არც მისმა მეგობარმა იცოდა, თუმცა განაცხადა, რომ სურდა ისეთ სამყაროში ეცხოვრა სადაც თოვლის ბაბუაც იქნებოდა და მისი ტკბილეულიც, და თუკი ასეთი სამყარო არ არსებობდა, ის მას უბრალოდ შექმნიდა...

უწინ როდესაც სადილობდა, ერთ-ერთმა ინდივიდმა თავისუფლების ხმა გაიგო, თუმცა ის არავის შეხებია, მხოლოდ ხომალდს მიუახლოვდა. იქნებ თავად გადაწყვიტა ყურსასმენის ჩამხშობის ზემოქმედება ნულამდე დაეყვანა, თუმცა ისე იკლავებოდა თითქოს საშინლად სტკიოდა, იტანჯებოდა და სიცოცხლის ბოლო წამამდე ცდილობდა ჩამხშობის ჩართვას.

უცნაურია.

იმ დღეს ბუტერბროდი განსაკუთრებულად გემრიელი ეჩვენა.

თუ მას სურს ევრაზიაში მოხვედრა, საკმარისია ხანგრძლივი დროით არარსებულს მიუახლოვდეს და ისევე მოაკითხავენ როგორც მის მეგობარს შორეულ წარსულში. თუმცა როგორც ყველასათვის ცნობილ სიხშირეზე

განაცხადეს უწინ, ევრაზიაში გადაყვანამდე საჭიროა თავისუფლების
სრულიად დავიწყება, სხვაგვარად იქ არსებულ სისტემას ვერავინ შეეგუება.

და რა მოხდება თუკი თავისუფლებასთან ერთად დავიწყებას მიეცემა მისი
ყოველი მოგონება... მაშინ ხომ ევრაზიაში გამგზავრებას აზრი დაეკარგება...

* * *

დამცავ სამოსში გამოწყობილი სილუეტები კვლავ გამალებით
ტვირთავდნენ ხომალდიდან საკვებს.

ყურსასმენები მთელი სიცოცხლის მანძილზე პირველად მოიხსნა და
წამიერად თავის საშინელი ტკივილი იგრძნო, თუმცა მაინც მოახერხა
ყურები სიგარეტის ფილტრით დროულად დაეხშო და ხელები მთელი
ძალით მიეხრჩინა. ანარქიის ხმაური შედარებით ასატანი გახდა.

ახლა უკვე შეეძლო მიახლოებოდა სატვირთო ხომალდს, კიდევ ორიოდე
წუთი რჩებოდა გადმოტვირთვის დასრულებამდე.

როდესაც უკანასკნელმა ევრაზიელმა დატოვა ავსტრალიის სანაპირო და
კარმა დახურვა იწყო, იგი მას კვალდაკვალ მიჰყვა, ანარქიის ხმაური

აუტანელი გახდა, თვალები უბნელდებოდა, სუნთქვა გაუხშირდა, ფეხებს ძლივს ადგამდა.

როდესაც კარი დაიხურა, ხელები მოაშორა ყურებს და სისხლით გაჟღენთილი ფილტრი ფრთხილად გამოიღო. კაბინაში სიჩუმე იდგა. მას არასოდეს გაეგო აქამდე ყურსასმენის გარეშე ნამდვილი სიჩუმის ხმა.

"მე ეს შევძელი!" - გაიფიქრა და იგრძნო ხომალდი ევრაზიისკენ როგორ გასრიალდა.

სურსათის გადასატან, აწ უკვე ცარიელ ყუთებს შორის ჩაიმალა. არავის უნდა დაენახა. ცდილობდა შეგუებოდა ხმაურის არარსებობას და უჩვეულო სიხალვატეს. ავსტრალიაში ვერ დარჩებოდი მარტო, ყოველი მეტრკვადრატი ადამიანს ეკავა, შეგეძლო მხოლოდ ხმაური ჩაგეხშო და თვალები დაგეხუჭა. ამ ოთახში კი მის გარდა სხვა არავინ იყო.

ქუთუთოებმა თავისით დაიწყეს მოძრაობა და მზერის ჰორიზონტზე შეუერთდნენ ერთმანეთს.

მას პირველად ჩაეძინა ასე ღრმად, ასე მშვიდად...

როდესაც გამოელვია თავის საშინელი ტკივილი იგრძნო. საწოლიდან წამოდგა და სარკმელს მიუახლოვდა. თვალი გააყოლა თეთრად გაწყობილ ქუჩებს, რომელთაც მისი მზერა ცენტრალურ მოედანთან მიიყვანეს.

მოძღვარის ვეება ქანდაკება მკაცრი და ოდნავ აღელვებული გამომეტყველებით იმედისმომცემად დასცქეროდა ყველასა და ყველაფერს.

არაფერი იცოდა საკუთარ წარსულზე, ყოველივე ბუნდოვანი იყო... საინფორმაციო დაფიდან ოდნავ ჩახლეჩილი ხმა გამალებით აღწერდა ავსტრალიაში მიმდინარე მოვლენებს...

